

לאור ההלכה - מספק מר הראשון הרב'ה מרדכי אליהו שליט"א

עוד מהלכות זכר לחורבן

גורו חדל שכאשר שותים יין לא לשורר או לשמוע שום שיר אפילו בפה וללא כלי גנינה, ואפילו בשמחה של מצווה. אמנם אם שרים שירי תהאא ושבת לחי - מותר. ובמקום ארץ שותים יין מותר לשמוע ולשורר בפה. אך לא בכלי גנינה או רדיו והקולטה. אך לצורך מצווה מותר. ולדעת הימנן בדרהמ"א אסור אפילו שירי קודש בקביעות, אלא אם כן זה בסודות שבת. כמו כן, אין להרכיב מילים של קודש על מנגינות שירי ענבים (הנים עמי 228, דב. כח).

הרהוא את מקום המקדש בידי הישמעאלים צריך לומר: "בית קודשנו ומצפתנו" וקורו ויבנו כאכל. וזה דווקא כשרואה מקום המקדש והמסגדים הבנויים שם, אך לא הכותל, וצריך עוד לומר בלי שם ומלכות "ברוך דיון האמת" וכו', ומשתחוה ואומר: "מזמור

לאור ההלכה

לאסף", ואם עברו שלוששים יום שלא ראה ככ"ל, חוזר וקורע, מלבד אם גר בירושלים, או כשגבא או ביום ששי אחר צעות ובראש חודש, וחול המועד (שם סט-טל).

הרהוא עיי יהודה בחורבנן אומר: "עיי קודשך היו מדבר" וקורע, ואינו חייב לקרוע, אלא כשמגיע מרה הצופים לירושלים, ונקראים ערים אילו תרבות כשמשובות ושלטנות עיי מים ושמעאלים יחייא צלילי אים לים להיכנס לשם (שם לה-לו).

שמהם של יהודים שאנה שמחה של מצווה אסורה כיוון שהיא משכבת את החורבן ונחשבת כמיושב לצום. כמן כן הרהוא שמהם אהה כמורה (שם כב-כג).

עקר בידי הרב של חימוכני - רמ"ש בישיבת "ירמיה שלי"

תאריך אדמה - טוביה חזנפלד

ארץ ישראל חיכתה בשלכות

נמצאים אנו עשויי בתוך שבע שבועות התחמה, הנמשכות מהשבת הקודמת - שבת נחמו, עד לראש השנה. בשבתות אלו אנו קרואים את שבע הפסרות התחמה, שבהן מבטיח לנו הקב"ה שהיוע הקץ לנלות, לייסורים ולחרבן, תגיע זמן האהלין. כך, תגיע זמן האהלינו: לירות שלל המיד - כולנו נעלימים להבין ולרואה את זה. השבת נקראת בהפרסה: "כימים חי ציון, מים, כל חרבותיה" - אש מדרבה עתדן וערבהה כן, חי ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה".

בפרשת השבוע פרשת עקב, מוזכרת **ארץ ישראל** פעמים רבות (קרב 25 פעמים). אנו מוכנסים בפרשה מספר פעמים שנוכה לרשת את הארץ ולאשבת בה. ואכן, בתרגומנו של יהושע ירמיהו את הארץ וישננה בה, אך לצערנו מציאות זו לא

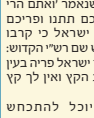
מנשכה לנצח. מפני

הנחשנו לניל מארצנו ונתרנו קנו מנול

דאמתנו, ואכן בקבלות הכתובות בפרשת ברוקותיו, אני כתוב: "אויכים היושבים בה" - ארץ הריה שוממה וחרבה לארץ, לא עם הגלות הארוכה. את עם זאת התה קהלה הזו

מסונה ברכה גדולה ועצומה. בפריושו לפסוק הזה כתוב רש"י וקדוש"ו "זו מידה גדולה. הבהות אהיה שאל, וישנא הויכים רחל רוח בארצם שריחה כשומם מושיכיה". כן, אנו יצאנו לעלת ארץ, כמאת וקשה, אך הקב"ה לא שחא שמואל ואל ענז אותנו אפילו כרעג אתו. הקב"ה הבטיח לנו שארץ ישראל, כמו אים שמחה לבניה, תהיה לארץ חתן ולא חתן ארץ ליישב אתה ולהצמיח בה **פירות**.

מסונה ברכה גדולה ועצומה. בפריושו לפסוק הזה כתוב רש"י וקדוש"ו "זו מידה גדולה. הבהות אהיה שאל, וישנא הויכים רחל רוח בארצם שריחה כשומם מושיכיה". כן, אנו יצאנו לעלת ארץ, כמאת וקשה, אך הקב"ה לא שחא שמואל ואל ענז אותנו אפילו כרעג אתו. הקב"ה הבטיח לנו שארץ ישראל, כמו אים שמחה לבניה, תהיה לארץ חתן ולא חתן ארץ ליישב אתה ולהצמיח בה פירות. ואכן לאורך

בכרה

הכלת הייסורים

כל עם ישראל סובל היום. כולם נמצאים חוזר וקורע, מלבד אם גר בירושלים, או כשגבא או ביום ששי אחר צעות ובראש חודש, וחול המועד (שם סט-טל).

משה רבנו מלמד אותנו בפרשה, יסוד בקבלת הייסורים אלו: "ידעת עם לבבך כי כאשר יסר איש את בנו, ה לאליקן מיסרך" (דברים ת, כ). כמו שאב המעניש את בנו עושה זאת לתובנה, כדי שיתנהן ויגדל חסידיו, אדם טוב, כך הקב"ה מייסר את עם ישראל בכלל, וכל אחד ואחד בפרט, לתובנה. כדי שיעזב את הדרך הרעה וידבק בדרך הטובה.

כיצד הייסורים משפיעים עלינו לטובה?

שתי מסורות ישנן לייסורים: 1. **שקורב סוסו, שידוע ויכנס האב לא להרע כמה שירות ומטעל את כל האמצעים שלו.**

כאשר אדם עוצב ועצבני, אינו חי בטוב או שרוי בכעס. רוצה לישון, לא רוצה ללכת, לא רוצה אורחים. עד שנסמא לו לחיות, כדי הסבל הוא מטעל את התאוות של האדם. אין לו חשק לכל מני הגאות, כי הייסורים

"צדיק כתרמו יפרח" - מדברי מורנו ורבנו הרב ניר בן ארצי שליט"א

האלו מקטינים את הנפש הבהמית של האדם, וכך אדם לא נמשך אחר תאוות העולם. מאידך, המצב הנפשי הקשה בו מצויים האנשים בשל הייסורים, המתחים הרבים, המרובים והיוכוסים, קיימים לרוב בגלל ייצר הרע שידוע שקרוב סוסו, וכדרכו הוא בא להפריע כמה שיותר ומפעיל את כל האמונות העוה". מחפש הכל טוב לו ומשקעם. הרי שאנו מרוויח מכל מה שגורב ונרע בסכין (לאורכו ולרוחבו) וא מנקבו כמה נקבים (כי) קרש שעל פניהם, אך אין צורך להשרותם במים. ולכתחילה אם הוא נקי אינו צריך ישים כלפי סוסה על האש בעזרים לא באים שהדם ויכל לזוב משם. וכד ענז חותבו לשעים לא מנקבו וצלוהו. ולדעת הרמ"א אם רוצה לאסול את הרבד אחר הצליה כשהוא צליו, אין צורך להחליט לכל אבל אם רוצה לבשלו אח"כ פשוט שצריך קריעה וחיתוך. ואם רוצה לבשל הרבד אחר צליותו, צריך שיעלוהו כראוי ואח"כ יבשלו.

התורה מעידה מה קורה לאדם כשהכל טוב לו והוא עשיר: "מן תכלי ושבעת ובתים ובתים טובים הבנה וישבת. ובקרך ואצקך ירבוין וכסף וזהב רבבך לך, וכל אשר לך ירבה."

אם נהיה באמונה ובחסדון בקב"ה, נדע שהכל מחולל וממתיים בנפשו אלא מתמרסר על מה שקורה לו, אז נקבל את כל הייסורים באהבה, אלא מה שיעבור עליו יעבור בקלות. כיון שכל מה שהקב"ה עושה הכול רק לטובה.

תמאסך לא תהיה לרעות באמונה בבורא עולם, ברומג, ולקיים מצוות בשקט ובנחת. ללמוד תורה בשקט, להחיות לה, וכן יהיה מוכנים לקבל פני משיח ברחמים.

לפעמיניים כמפניהם עם חרב ניר בן ארצי שליט"א להתייעות וברכה ניתן להתקשר לטל 599 599 599 | מן השעות 10:00 - 15:00 בימים א' ה'

גואלי יה - הרב ציון בן ארצי שליט"א

האם אשכנח ירושלים

תשעה באב יומי בן-המצרים חלפו להם. אך את חורבן בית המקדש אל לנו לשכוח. אמנם ימי בן-המצרים הם ימים מיוחדים שתקנו חסמים לאכול על החורבן, אך מכל מקום גם בשאר ימות השנה יש לזכור את ירושלים, כמו שנאמר: "אם אשכנח ירושלים תשכתי ימיני" (התלים קלז). לשם כך הקטן הכנסים מספר תקנות כגון: "דס"א ביתו בשמיר בו מסע בפרט סיד" (ב"ב ס).

כמו כן נהיה חסידים ואנשי מעשה לומר בליל ה' ולבשך מתקנים על הקולות ומור הרמ"א **מאזז ששליש**, (מלבד ימים מסוימים) חתן צעות בנדמות שליש, זאת בפסוק: "עורו צפון. הריני בני יזלו בשמיר" (שיר השירים ד) "עורו צפון" - התעוררו כזמן שרוח צפונות נשבת. בחצות לילה, (ענין ברכות ב) וזו יזלו בשמיר, "בשמיר" - בגמטריה משיח, שבוזכה זה יבוא המשיח.

למעני למעני אנשעה

הרב פנחס אליהו זצ"ל, בספרו "ספר הברית" כתב מאמר הנפלא שבו הוא מתהם, מדוע בדורות אלא שיש הרבה תורה, הרבה תפילה והרבה מצוות. אין האהלה באהל ובתשובתו הוא אבאר באיכות הלכות על התורה ולבשך על העתיד: הגהלות מלך המשיח יבניו את המקדש בקרוב משום אמן.

קדושים תהיו - הרב עמרם אדרעי שליט"א

חלק ראשון דיני הכשרות הכבד (ע"פ ספר הכשרות הכהנים)

הנשרת הכבד: הנשרת הכבד כדי שיהיה מותר וראוי לענין, נעשה רק עיי צילה על האש ועל ידי מליחה כמו בהכשרת בשר.

חיתון הכבד לפני הצליה: לפני הצליה אם הכבד שלם, יש לחתכו שתי וערב בסכין (לאורכו ולרוחבו) וא מנקבו כמה נקבים (כי) קרש שעל פניהם, אך אין צורך להשרותם במים. ולכתחילה אם הוא נקי אינו צריך ישים כלפי סוסה על האש בעזרים לא באים שהדם ויכל לזוב משם. וכד ענז חותבו לשעים לא מנקבו וצלוהו. ולדעת הרמ"א אם רוצה לאסול את הרבד אחר הצליה כשהוא צליו, אין צורך להחליט לכל אבל אם רוצה לבשלו אח"כ פשוט שצריך קריעה וחיתוך. ואם רוצה לבשל הכבד אחר צליותו, צריך שיעלוהו כראוי ואח"כ יבשלו.

התורה מעידה מה קורה לאדם כשהכל טוב לו והוא עשיר: "מן תכלי ושבעת ובתים ובתים טובים הבנה וישבת. ובקרך ואצקך ירבוין וכסף וזהב רבבך לך, וכל אשר לך ירבה."

אם נהיה באמונה ובחסדון בקב"ה, נדע שהכל מחולל וממתיים בנפשו אלא מתמרסר על מה שקורה לו, אז נקבל את כל הייסורים באהבה, אלא מה שיעבור עליו יעבור בקלות. כיון שכל מה שהקב"ה עושה הכול רק לטובה.

תמאסך לא תהיה לרעות באמונה בבורא עולם, ברומג, ולקיים מצוות בשקט ובנחת. ללמוד תורה בשקט, להחיות לה, וכן יהיה מוכנים לקבל פני משיח ברחמים.

לפעמיניים כמפניהם עם חרב ניר בן ארצי שליט"א להתייעות וברכה ניתן להתקשר לטל 599 599 599 | מן השעות 10:00 - 15:00 בימים א' ה'

הנחת הכבד לצליה: לאחר ניקור הכבד וחיתוכו כאמור לעיל לפני הצליה, יש להדית הכבד במים פושרים דמם ולבשלוך שעלי, ויש להסיר ממנו את המרה, הנשרת הצליה יקפיד שהכבד לא יהיה רטוב הרבה במים.

הצליה רק על האש: צליית הכבד או בשר מונחים על גוליים באוויר על האש לכל רטוב ונוחלים, וכן על גבי תחלים לחושות. וכל זמן שהכבד מנוח על האש וצולה, אין חוששיים שמה יצאנו מההבד, אלא שכל צליה שפמני ימנו י ביעוד הרבד מוטל דם על בולע דם. וכן אין לחוש שילאור שכבר פלט הכבד דמו ויחוזר ויבלע לו השיפוד או הרשת, כי גם מה שיבלע ופילט מיד.

אין צליה בתוך סיר, מתבת או על גבי משג או משהטל כח שחוא. הצליה נעשית כך שמתחתיה הצגתיל נלוה שלא מכל צדדיה, ומותר להנחיה על גבי רשת או לחתכה בשיפוד המנוחה על האש, וכל דבר שאינו לא בא לחשק אותו, על אותה כמה שהוא בעצמ"ו. יש יצונו שבוזכות שנשתתף עם השכינה בצערה, נזכה גם לראות בהאולה בזמן הקרוב, אמן.

צליה על גבי פלטה מהמה: יש מתירים לצלות כבד ובשר על פלטה חשמלית שאין לה שפה סביב והדם נשפך או מתחלק ויורד (שמונות בשיפוט), וא שפנרף מחום האש שהוא יותר ממאה מעלות צלזיוס. ויתון הכבד או הבשר על הפלטה רק לאחר שהוסקה היטב.

הדחת הכבד לפני הצליה: לפני הצליה יש להדית הטיט את הבשר או הכבד מכל דם קרש שעל פניהם, אך אין צורך להשרותם במים. ולכתחילה אם הוא נקי אינו צריך ישים כלפי סוסה על האש בעזרים לא באים שהדם ויכל לזוב משם. וכד ענז חותבו לשעים לא מנקבו וצלוהו. ולדעת הרמ"א אם רוצה לאסול את הרבד אחר הצליה כשהוא צליו, אין צורך להחליט לכל אבל אם רוצה לבשלו אח"כ פשוט שצריך קריעה וחיתוך. ואם רוצה לבשל הכבד אחר צליותו, צריך שיעלוהו כראוי ואח"כ יבשלו.

לאחר ניקור הכבד וחיתוכו כאמור לעיל לפני הצליה, יש להדית הכבד במים פושרים דמם ולבשלוך שעלי, ויש להסיר ממנו את המרה, הנשרת הצליה יקפיד שהכבד לא יהיה רטוב הרבה במים.

כשנכניח את הכבד על רשת הצליה, יש נוהגים לפמוליו קצת, וזהר לומוליו רק כאשר מנוח מנוח האש, על האש ואם אלוים קודם שיתינו על האש, לא שיהא אותו מחוץ לאש, אלא מיד מניחו על האש. וכן לא יניחו עם המלח על משהטל על האש. וכן אין לחוש שילאור שכבר פלט הכבד דמו ויחוזר ויבלע לו השיפוד או הרשת, כי גם מה שיבלע ופילט מיד.

כבד שבידבק לו הדיוחוח ולא מלחוחו כל לפני הצליה, וצצלה מותר לאלוכלו.

יש להקפיד בשעת הצליה לא יתזם עם כבד: כשנצטוו לא בחנו כבד או כבד על כייים כשרות.

הדחת הכבד לאחר צליותו: לאחר צליית הכבד אין לשאולכיו כשהוא חל על נוהגים לשפוט במים, והמפרסדים לו נתנו ישלפוט. כבד שנצלה ורוצה לבשלו או לטנוג לאחר צליותו, יש נוהגים להדיתו בשלם על גבי ואחר הצליה מכל המלח שעליו ואח"כ מבשלו, ויש נוהגים להדיתו בשלם על גבי ואחר הדיתו ובישלו קר מותר, מפני שהדם נשרף, ויו מוסמסו ים ששים במבשלי כבד דם. ויו שכל צלי צריך הדחה אחר הצליה, משום דם הדבוק בו, ולכן בחרבה חקולית (אשכנזים) נוהגים לשטוף דמם או הבשר בשלם פועים להסיר לו דם שנשאר עליו.

לגלוג הכבד או הבשר בעת צלייתם: אין לגלגלו או להפוך השיפוד בצריציות או הבשר הצליה, אלא להשאירו עד שיוזב דמם מצד

אחד וזו יכול להפכו לצד השני שיצלה היטב מכל צדדיו. ובדיעבד שהפכו, מותר. וכן אם מהפכו באיטיות מותר, ויש מתירים אף לכתחילה להפוך השיפוד בעת צלית הבשר וכן המנהג פשוט, השיפוד נשאר כמו שהיה קודם הצליה.

צלית כבד עטוף בניירות או בבצק או מרווחו בביצה: אין צללות כבד או בשר העטוף בנייר כסף, בניילון וכד', כי הם מעכבים הדם מלצאת וצלה בכללי שאינו מנוקב. ואפילו כשהנייר מנוקב אין צללות כבד העטוף בו, כי החורים נסמסם עיי דם.

אסור צללות בשר או כבד העטופים בבצק אפילו הוא רך מאוד. כי

הצליה לכתחילה הוא עד שיהיה ראוי אכילה עיי הצלי. אם נחמישו ונקטשה מבחוץ עיי הצליה על נוטף ממנו דם צור, סימן שהצליה כדי ווב כל דמו ומותר, ובדיעבד אם צלאו חצי צליותו מותר לאלוכלו כך. וכל עוד שלא צצלה הבשר חצי צליותו, יש להחזיר שלא יורידוהו על האש, כדי לתקן האש וכד'.

אם רוצה לבשל הכבד או הבשר לאחר צליותם, יש להחזיר חצי גמורל לפני הצליה, ויש להמסיה חצי צליותם. וכתב הרמ"א, היות אין חמישם בקראות כבד, מנחמים ונחמין, ויש להחזיר חצי צליותו מבחוץ ואח"כ מבשלים אותו. וכן ראוי לנהוג. וחולתו יש להקל בחצי צליותו אם רוצה לבשלו אח"כ. אחר הצליה כאמור לעיל אם רוצה לבשלו, ידיתו במים.

הדחת הכבד לאחר צליותו: לאחר צליית הכבד אין לשאולכיו כשהוא חל על נוהגים לשפוט במים, והמפרסדים לו נתנו ישלפוט. כבד שנצלה ורוצה לבשלו או לטנוג לאחר צליותו, יש נוהגים להדיתו בשלם על גבי ואחר הצליה מכל המלח שעליו ואח"כ מבשלו, ויש נוהגים להדיתו בשלם על גבי ואחר הדיתו ובישלו קר מותר, מפני שהדם נשרף, ויו מוסמסו ים ששים במבשלי כבד דם. ויו שכל צלי צריך הדחה אחר הצליה, משום דם הדבוק בו, ולכן בחרבה חקולית (אשכנזים) נוהגים לשטוף דמם או הבשר בשלם פועים להסיר לו דם שנשאר עליו.

לגלוג הכבד או הבשר בעת צלייתם: אין לגלגלו או להפוך השיפוד בצריציות או הבשר הצליה, אלא להשאירו עד שיוזב דמם מצד

"המטיר לך פן השבת" - חלק ראשון דיני הכשרות הכהנים

האב אברה מלובלין י"ד ומצאו שהוא מוצא ביום. משראהו הרבי מלובלין התאונן לפניו, שזה עתה עבר על לאו מפורש במתורה: "המטיר לך פן השבת את הא אלקיך" - הוא הטיט לרגע את דעתו מה יבין.

דעה מה רבי ר' בנמן ואמר: "הוא חדין לבני סינכה, כי עומר בן אטאנים אינו נבדר שיהיה שנות לבכין וכו'". שחקוק על ענין הבית שייכר בו סיד. הוא חדין מים במר. היסח הדעת של רגלי אחד אינו בדרב כהנא, שכן חקיקה לענין שיוב ייזכר. ויכח"ו, לבסוף וכו', ואין לאו אופיה כל סיבה להדגנה.

"שיר צחוק" להנחיה קרא הרבי מלובלין י"ד.

"המוליך במדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים" (ברכות טו)

מצניו כרש"מי: "החברד זה הוא תמן (שחם) כשהוא נושף לאדם, אם אין הקדש דם לים - החברד מות, ואם החברד דם לים - הדם מן. אמרו ענין על רבי יוחנן, שזאם שיהיה ענמ ומתפלל וכו' ויחזקיהו" - "הבין הולך" בקיום שרף ומשיח ארמים, "נמאצון אשר אין מים" - דם מים לא היה שם, אף על פי כן נצילת ממות. כשן "מוציא לך מים מן התלמים" - דם נס פתח לו ר' נחמן מנעית מים מתוך המלח וכו' ונתנן לו להתאשרות להקדים אל המים לפני הנחש ולהציל מהנחשות... (ג' קה"ש שפירס)

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים

החברד נחש שרף ועקרב נמאצון אשר אין מים הנמוצי לך מים מצד התלמים